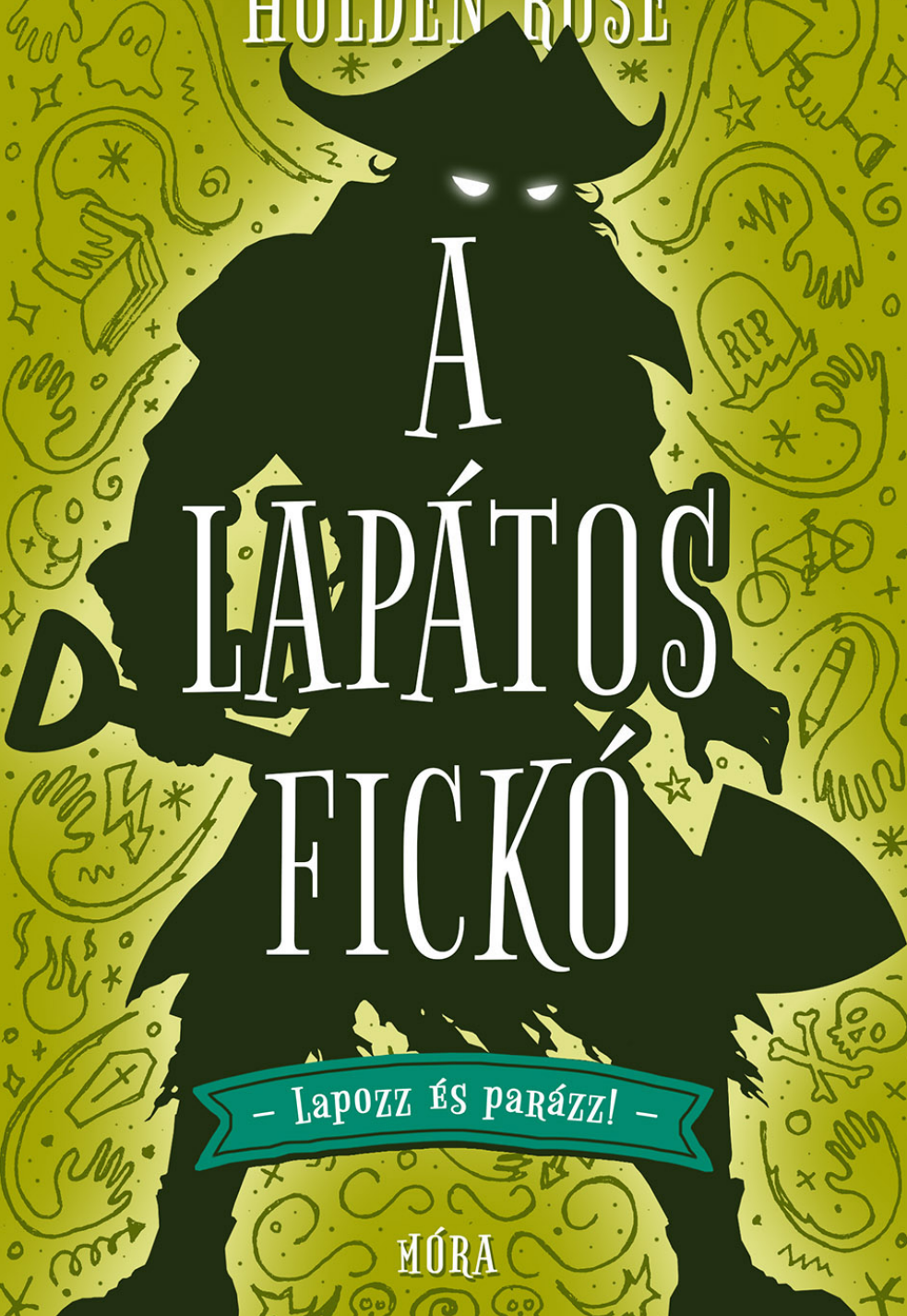

HOLDEN ROSE

A
LAPÁTOS
FICKÓ

– lapozz és parázz! –

MÓRA

Holden Rose

A LAPÁTOS FICKÓ

Holden Rose
A LAPÁTOS FICKÓ

Móra Könyvkiadó

Borítóterv: Müller Péter

Szerkesztette: Györe Bori

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Kovács Attila, 2022

© Móra Könyvkiadó, 2022

Antinak,
aki most már egyre ritkábban látja
a lapátos fickót.

I

Valami zaj miatt lehetett.

Sokszor nem tudom, miért riadok fel az éjszaka közepén. Legalábbis amíg a hang vagy a nesz meg nem ismétlődik. Csak abban vagyok biztos, hogy nem egy rossz álom a felelős az ébredléért. Azokra mindig emlékszem.

Azok nem ilyenek. Ha rám tör valami rémség álmomban, rögtön felülök, és fényt gyűjtök. És persze nagy levegőt veszek, többször, egymás után, mert rémálomból ébredni olyan, mint víz alól a felszínre törni.

Ez az ébredés nem ilyen volt. Inkább valami zaj lehetett.

Néma csönd vett körül. Lassan ültem fel az ágyamban, és főleg halkan. Nehogy elkerülje valami a figyelmem. Valami, amit hallanom kellene. Aztán megláttam azt az árnyat az ágyam felett.

Mintha fölém hajolt volna egy sötét, éjszakai látogató, pedig csak a székemre hajított kapucnis pulcsi meg a függönyöm árnyjátéka volt az egész. Régóta őrizgetek egy zseblámpát az ágyamban, hogy világítani tudjak, ha megrémiszta valami, de ezúttal nem volt rá szükség. Gyorsan kiderült, hogy mindössze a fantáziám játszik velem.

Meg az sem titok, hogy akadt ennél sokkal rémületesebb is a lakásban.

Egy szusszanással túllendültem azon a kis szívdobogáson, amit a pulcsim okozott, és közben igyekeztem összeszedni a bátorságom, hogy kikeljek az ágyból.

Nagyon rossz tulajdonságom, hogy ha felébredek, akkor vécére kell mennem. És mindegy, hányszor ébredek fel egy éjjel, mindig ez a menet. Valószínűleg amiatt múlik az álom, mert nem tudom tovább tartogatni. Hogy a lényegre térjek végre: ébren voltam, felültem, már csak ki kellett dugnom a takaró alól a lábam, és nekiindulnom a nem túl hosszú útnak a fürdőszoba felé.

Nálunk a fürdőben van a vécé is. Jobb lenne, ha úgy lenne, mint Owenéknél, mert ő úgy tud fogat mosni, hogy közben nem kakil mögötte a húga, de ezen sem lehet minden este morogni. Legalábbis anyu szerint. Szerintem meg igen.

Éjszaka viszont ez nem számít. Ilyenkor teljesen egyedül van az ember.

Tudtam, ha összeszedem a bátorságom, és leteszem a lábam a padlóra, akkor mindössze kettő lépés a szobám ajtaja. Az ágy alatti sötétből nem félek. Már nem. Az ajtómtól három lépés a konyha, közben felkapcsolódik egy mozgásérzékelős lámpa a falon. Apu szerint jobb így, hogy senkinek sem kell a sötétben kóricálnia, és ez majdnem igaz is. Hiszen az jó, hogy nem mész neki semminek a sötétben, de nem mindegy, mit világít meg a lámpa.

Újabb három hosszú lépés a fürdő és a bejárati ajtó. Ezek egymás mellett vannak. Derékszögben. Ott ismét felvillan egy kerek lámpa a fogas mellett. Az mutatja az utat befelé a vizesblokkba. Ha leszegem a fejem, és nem

nézek fel, nem kell foglalkoznom az alakkal, aki ott áll a bejárat ajtójánál.

Egy éles bal kanyar, és már csuktam is magam után az ajtót. A fickó nem jött utánam. Nem szokott utánam jönni, és nem hajol utánam az ajtón keresztül sem. Pedig szerintem megtehetné. Sosem ijesztget, csak úgy ott van. Áll, és nézi, ahogy elmegyek mellette. A fejét felém fordítja, nem beszél, nem grimaszol, és nem pislog.

Hosszú, rojtos kabátban van, alatta koszos fehér ing, a lábán magas szárú csizma. Fekete haja vállig, kusza szakála a mellkasáig ér, és egy lapátot tart a kezében. Nem azt a nagy lapátot, amelyet a kertészeti vállalatnál használnak, hanem egy amolyan kisebb fajtát, aminek van egy fogantyúja a nyele végén. Mindegy, a lényeg, hogy e miatt a szerszám miatt neveztem el lapátos fickónak.

Gyorsan elvégeztem a dolgom, aztán alibikézmósás, majd vettem egy nagy levegőt a visszaúthoz. Ahhoz, hogy visszajussak a szobámba, újra ki kell mennem az előszobába. Ez egyértelmű. És egyben félelmetes. De nem azért, mert attól félnék, hogy megesz a lapátos, vagy ilyesmi... Inkább csak nem szeretek ránézni, mert néhol áttetsző, mint egy árnyék, és furán lebeg a padló fölött.

Ha egy szuperhős lebeg, az tök menő, de ahogy a lapátos lebeg, az rossz érzést kelt az emberben. Olyan, mintha nem tudnál előle elmenekülni. Ha utánad eredne, nem botlana meg semmiben, nem kellene erőlködni, csak suhanni. És ez nekem állati para.

Csak elképzelem, ahogy futok, és nézem, ahogy követ, és megbotlok, mert őt figyelem, és nem az utat, és neki

meg mindegy, mert nem botlik meg soha, és csak közelít és közelít... Nem is kell sietnie, csak megvárnia, amíg én hibázok.

Mikor kifordultam a fürdőből, végig a hátamon éreztem a tekintetét, egészen addig, amíg kapkodó léptekkel a szobámba nem értem. Ilyenkor nem elég gyorsan becsuknom az ajtót, hanem beugrok az ágyamba, és a fejemre húzom a takarót. Valahogy úgy érzem a takaró alatt, főleg, ha nem lóg ki a lábam, hogy nem bánthat. Ott nem érhet el. Ha nem lát, akkor már nem vagyok számára érdekes. Tudomást se vesz rólam. Ahogy a mumusról meg az ágy alatti szörnyekről gondolkodik egy ovis. Mekkora tévedtem!

Pedig én nem vagyok amúgy egy túlságosan parázós gyerek, meg ovis sem. Nem félek a magasban, nincsenek visszatérő rémálmaim, és nem találkozom lépten-nyomon szellemekkel. Valójában nem láttam még se kísértetet, se jelenést, se szörnyeteget. Csak ezt az egyet, de ezt minden éjjel látom. Ott a bejárati ajtónál.

A takaró alatt aztán lassan lenyugodtam. Már ki merem dugni a fejem. Talán félig el is aludtam, amikor lehetet éreztem a fülem mellett. Nem képzelődtem, egy igazi lélegzet hangja volt. Megfagyott a vér az ereimben, mikor egy suttogó hang rémesen közről a nevemen szólított.

– Timo!

2

Úgy pattantam fel, mint akinek parazsat tettek a gatyájába! Lehet, hogy nyögtem is egy nagyot. Amolyan sírás előtti nyögésre gondolok, amikor elfogy a levegő a tüdődből, és az utolsó szusszanásnak erőlködős hangja van. Pedig nem kellett volna annyira betojnom, csak a húgom lepett meg.

Valamitől megijedt, és ha megijed, mindig átjön hozzám. Fogalmam sincs, miért nem anyuhoz megy, de ő már csak ilyen. Egy hang nélkül közlekedik, és az éjszaka bármelyik pillanatában felbukkanhat az ágyam mellett.

Amúgy egy tökre normális kislány, semmi bajom nincs vele. Öt és fél éves, még ovis. Hét évvel vagyok idősebb nála, szóval kevés közös témánk van. Szerencsére Becka egész jól elvan magában, szinte sohase akarja, hogy játszsak vele. Úgy értem, nem kell babáznom, vagy teadélután tartanom a plüsseinek. Maximum néha lemegyek vele a játszóra, de ott sincs semmi dedózás. Elmobilizgatok, amíg ő hintázik, vagy valami hasonlót csinál. Szoktunk együtt biciklizni is, ezért mondom, teljesen rendben van.

Ez az egyetlen problémám vele, hogy szeret éjszaka felbukkanni. Nem vészes a dolog, inkább csak idegesítő, főleg, ha én is éppen betojtam valamitől. Ezúttal különö-

sen kísértetiesre sikerült a megjelenése, már akkor bejöhett a szobába, míg a mosdóban voltam.

– Timo, félek!

– Mitől félsz?

– Nem tudom.

Ez a legjobb, amikor nem lehet neki semmiről magyarázatot adni, nem lehet megnyugtítani, csak fél bele a vakvilágba.

– De mégis mi a gond?

– Valaki van itt! – súgta, és tudtam, valójában mit akar. Be akart bújni mellém. Igazából nem látott senkit, csak hallotta, amikor meséltem apunak, amit én láttam. Azóta van ez a népvándorlás éjszakáinként, mert ha nekem van szellemem, akkor neki is kell hogy legyen.

Ilyenkor egyetlen halvány esélyem marad, kibújok az ágyamból – ami, megjegyzem, nem esik nehezemre, hiszen ha már van mellettem valaki, még ha egy ilyen egész kicsi ovis is az illető, már nem parázok –, kézen fogom a hűgomat, és visszaviszem a szobájába, ami szemben van az enyémmel.

Valamivel kisebb a szobája, mint az enyém, vagy csak nagyobb az ágya, nem mértem meg még soha. Az út az előszobán át vezet. Menet közben persze fél szemmel a bejárati ajtót figyeltem, pedig nem akartam már újra látni...

...és nem is kellett szerencséire, mert a lapátos fickó közben elpárolgott.

– Látod, nincs itt senki, csak te, meg én, meg anyuék.

Erre megnyugodott, de még mindig az ajtót bámulta.

Ő is látta? Szokta látni? Képes látni? Szabad látni az ovisoknak ilyesmit? Nem kicsik ők még a szellemekhez?

– Nyitva hagytad a fürdőszoba ajtaját! – szólt végül rám, ahogy apu szokott, én pedig megkönnyebbültem. Akkor nem látja.

Odakísértem az ágyához, és bedugtam a takaró alá. Ha szerencsém van, ott marad.

– Aludj el szépen, nincs mitől félned – biztattam.

– De én veled akarok... – Igen, tudom, hogy velem akarsz, gondoltam, csak éppen én nem akarok veled. Folyton mocorogsz, és úgy nem bírom kipihenni magam.

– Ha újra felriadsz, akkor átjöhetsz – ígértem, de csak azért, mert látszott, hogy teljesen szétesett már. Alig tudta nyitva tartani a szemét, és megállás nélkül ásítózott.

Néhány perccel később kihúzhattam a kezem a kezéből. Én is elálmosodtam, alig vártam, hogy visszamehessek a szobámba, de a küszöbön megtorpantam. Mintha halvány fény derengett volna a folyosón. Egyszerre öklömnnyire szűkült a gyomrom. Nem tudtam, ki merjek-e menni, vagy sem.

Aztán gondoltam egyet, és csináltam egy hátraarcot.

– Menj egy kicsit arrébb – súgtam a hűgomnak, és bebújtam mellé.

A franc essen ebbe a lapátos fickóba!

Emlékszem, mennyire megrémültem, amikor először láttam. Nem is igaz, hogy láttam, nem lehet azt rendes látásnak hívni, mert csak derengett a manusz az ajtó előtt. Nem is lehetett normálisan kivenni, hogy ki vagy mi az,

csak annyi volt biztos, hogy lebeg ott egy alak a sarokban.

Éppen apu is kijött valamiért, talán inni, és észrevette, hogy megdermedtem. Gondolom, hülyén néztem ki, ahogy álltam ott mozdulatlanul. Kérdezte is, hogy megijedtem-e valamitől, én meg annyira megörültem neki. Gyorsan, szerintem túlságosan is hadarva elmondtam, hogy kit látok az ajtónál, miközben mutogattam, és akkor jött a hideg zuhany.

Na nem szó szerint, hanem szóban. Apu elmosolyodott, mintha valami ijedős kisgyerek lennék, aki nem tud megkülönböztetni egy szellemet egy képzelgéstől vagy álomtól. Puszit adott, és fogta a kezem, amíg kimentünk a fürdőbe. Megvárta, amíg végzek, és visszafelé felkapcsolta a nagy villanyt, hogy mindketten megnézhesük, mennyire nincs ott semmi, ahova mutattam az imént.

Vicces volt, amikor apu széles mozdulatokkal magyarázta, hogy csak a kabátok árnyéka lehetett, amitől megijedtem, a lapátos meg közben nézett minket. Megköszöntem hát a segítséget, mert nem nagyon tehettem mást.

Apu elégedettnek tűnt, meg hát jó fej is volt, mert megengedte, hogy bármikor felkeltem, ha máskor is felbukkana a fickó, de hát mire mennék vele, gondoltam, ha már elsőre sem látta.

Másnap éjjel a fejemet sem mertem kidugni a takaró alól. Harmadnap viszont már nem bírtam, és ki kellett mennem. Szóltam hát apunak, aki nem tűnt olyan lelkesnek, mint ahogy elsőre ígérte. Végül nem hívtam többé.

Igyekeztem keveset mászkálni éjszaka. Így telt el jó néhány nap, aztán nem tudom, hogyan, de végül megszoktam, hogy a lakásban van a lapátos.

Hülyeségnek hangzik, de úgy tűnt, nem igazán tudok változtatni ezen, és hát nem szólt hozzám, nem mászkált, nem fenyegetett, kizárólag nézett, és az nem olyan durva egy idő után. Nem annyira félelmetes.

Kicsit olyan, mint ahogy mi nézzük az állatkertben az állatokat. Például a múltkor a gyűrűsfarkú makikat láttuk. Az egyik csak ült egy ágon, és evett valami sárgát, és ahogy visszaemlékszem, az ő tekintete volt hasonló.

Nem tetszett neki, hogy ott vagyunk, de azt is tudta, hogy nem fogjuk bántani. De azért szerintem készen állt rá, hogy védekezzen vagy visszatámadjon, ha mégis meggondolnánk magunkat.

Éppen úgy, mint én.

